

8. Kogemata rõõm ja juhtund õn.

Meie õnnis Keiser Aleksander I. sõitis lord Brantfusi maal Brüsseli linnast Pariisi linna. Üks sealt talupois, kes sõitjaid keiserlikud saatjad ehk kaasas olejad arvas olevat, astus salaja ühe tõlla taha peale. Kui Aleksander seda nägi, käskis ta sinni pidada ja küsis oma väikest seltsi meest, miks pärast taha peale hüppand. „Ärge pange mite pahaks, auus härra“, ütles ta, „ma tahan ruttu Seedani linna minna, et Wene maa keisert Aleksandert näha saada.“

— „Ja miks sa tahad teda näha saada?“ — „Sest minu wanemad on temast mulle palju head rääkinud, et tema Brantfusi väga armastada; selle pärast tahan mina hea meelega, teda lord ka näha saada,“ vastas terane pois. „Väga õige, armas laps“, ütles Aleksander, „sina nääd teda üsna praegu oma ees olevat; mina olen see keiser Aleksander!“

Nüüd ehmatas pois ära, palus kurtuse pärast kogeldades enne armu, kui maha tahtis astuda, et jala oma teed edasi läia. Aga keiser käskis teda seisma jääda ja ütles: „Ole aga peal, meie sõidame ühes koos sinna!“

Kui naad linna saiwad, kutsus keiser teda oma ete. Pois tuli ja keiser küsis temalt, kas ta mite ka Wene maale tahaks tulla. „Väga hea meelega,“ vastas pois mõistlikult, „kui minu wanemad aga seda lubawad.“ „Hea küll!“ ütles keiser, „et meie teine teisega oleme lord tutwaks saanud, tahan ma sinu eest muretseada ja find õnnelikuks teha.“

Teisel päeval sõitis pois, kui ta isa sest asjast teadust saand ja seis hea meelega luba annud, keisri saatjatega ühes edasi ja wiimaks Wene maale. Kus ja kes ta nüüd peaks olema, on mul teadmata.

Nii oli selle poisi õn,

Kes praegu ehk suur kuulus on.

Sel wiisil ärge võtke ka

Nüüd omal õnne otsida.

9. Poegade armastus ema vastu.

Jaapani maal üks lest naene oma kolme pojaga elas väga suures wäesuses; poistel see lord nõnda palju tööd ei olnud kuskilt saada, et naad oleksiwad wõinud ema toita, kes neile väga kalliks oli. Sel ajal sai Jaapani riigi walitsuse poolest kuulutud, et see suurt maksu saab, kes ühe warguse ülese annab. Kui poistel keegi asi ei aituud, oma ema eest muretseada, oliwad naad ilma tema teadmata ise keskes nõu pidanud, ühte ende seast süü aluseks öölda ja selle peale liisku heita, et nõnda oma wana lese emale abi teha. Ja liisk langes noorema wenna peale. Oma wendadest kohtu käte wiidud, tunnistas ta ennast süüdlaseks ja sai torni pandud. Ja tema wennad saiwad seda töötud maksu käte. Aga pea hakkas südametunistus wendade sees walustate faebama. Selle raha ja suure palwega läksiwad naad wangi torni oma wenna juure, kes ränga nuhtluse alla mõistetud, ja palusiwad silma weega teda, sest peetud nõust taganeda. Aga tema armastus oma wen-